

Základná škola s materskou školou
Liptovské Revúce

REVÚČANKA

Občasník 27. ročník

Marec 2023

Milí naši priatelia a čitatelia!

Marec patrí oddávna knihám, a preto sme sa rozhodli toto číslo školského časopisu venovať práve a najmä literárnej tvorbe našich žiakov. Nech sa páči- do čítania!

Najhorší školský deň

Ukazoval sa krásny slnečný deň. No to som nevedel, čo ma čaká. Na stole vedľa mojej postele mi začal zvoníť mobil. Hluk vychádzajúci z mobilu ma donútil otvoriť oči, vstať z postele a prejsť ten jeden meter k stolu. Chytím mobil do ruky, otočím ho, a pozriem sa z akého dôvodu vydáva ten hluk. „Budík!“ zvolal som a rýchlo som sa pozrel na hodiny za mnou. Asi po 10 sekundách snaženia sa vylúštiť ručičkové hodiny som zistil, že som zaspal.

Inokedy by som si povedal, že to sa stáva, ale tento deň bol iný. Iný, pretože som zaspal už druhý deň po sebe. Rýchlo som sa začal obliekať, vybehol som z izby a zamieril som do kúpeľne. Zobral som kýbeľ, položil som ho do vane, a začal napúšťať vodu. Kým sa voda napúšťala, utekal som po tašku a zbalil si desiatu. Samozrejme v tej rýchlosti som si zabudol zobrať fľašu s nápojom. Keď som si pobalil desiatu (vtedy som si myslel, že som si zbalil aj vodu), utekal som po vedro do kúpeľne. Zobral som kýbeľ a zamieril som smerom ku domácim zvieratám. Keď som otváral dvere, spomenul som si, že mi ešte treba zobrať granule pre nášho psa. Voláme ho Daisy, (vlastne to nie je on, ale ona). Je to čokoládovo hnedý labrador. Za pár mesiacov už bude mať 3 roky. Vždy, keď mu ráno nasypem granule do misky, sa začne tešiť a vrtieť chvostom. Kým som sa postaral spĺňať a vyšiel z ohrady, Daisy ma čakala pred bráničkou. Párkrát po mne skočila, no mne sa vždy podarilo nejako uhnúť. Daisy som ešte nezatváral a nechal som ju pustenú, aby vykonala svoje potreby. Cestou do domu som uvidel na ceste autobus, v ktorom som mal sedieť, aby ma odviezol do školy. Nič som si z toho nerobil, pretože už keď som ráno zistil, že som zaspal, som vedel, že autobus nestihnem. Najbližší autobus mi ide až o 50 minút- pomyslel som si. Vošiel som do domu, odložil som predmety, ktoré som držal v ruke, a začal som sa obúvať. Rozhodol som sa, že pôjdem do školy na bicykli. Vyšiel som von a zamieril som po bicykel. Cestou som ešte zavrel našu Daisy do koterca. Na bicykli som sa snažil ísť čo najrýchlejšie, pretože do začatia prvej hodiny ostávalo menej ako 10 minút. Po niekoľkých minútach, keď som dorazil do školy, som sa chcel pozrieť, koľko je hodín a napiť sa, pretože z tej cesty som bol dosť smädný. V tom som zistil, že mobil a fľašu s nápojom som nechal doma na stole. Akurát som vchádzal do budovy školy. V škole máme zaraz pri vchode hodiny. Otočil som sa a zistil som, že už je 14 minút po začatí prvej hodiny. Pomyslel som si, že čo horšie sa ešte môže stať. No v tom... som si uvedomil... že máme prvú hodinu matematiku! Pani učiteľka, ktorá náš učí matematiku, je zároveň aj našou triednou pani učiteľkou. Často je na nás nahnevaná, pretože sa moc neučíme. Keď si náhodou zabudnem zožiť na matematiku alebo úlohu, pani učiteľka na mňa vždy tak divne pozerá a je ticho. Takže teraz mi to príde trápne, že už druhý deň po sebe som neprišiel na čas. Snažím sa na pani učiteľku nepozerať. Otvorím dvere, a pozdravím sa skleslým hlasom. Idem si sadnúť na moje miesto. Neviem, čo mám ďalej povedať, všetci sa po mne pozerali a boli ticho. Posadil som sa, no stále sa všetci po mne pozerali. Uvedomil som si, že by bolo vhodné sa ospravedlniť, no nevedel som, čo mám povedať. Otvoril som ústa a začal som: „Pani učiteľka, prepáčte, že som meškal, zaspal som,

a nestihol som autobus.” Pani učiteľka sa ešte chvíľu pozerala, no potom mi povedala, že si mám vytiahnuť zošit a odpisovať, čo je na tabuli. Otvoril som tašku, a vtedy som zistil niečo veľmi zlé. V tom zmätku ráno som si zabudol vymeniť knihy z predošlého dňa. Nevedel som, ako to mám pani učiteľke povedať a čo budem robiť celý deň bez kníh. Pani učiteľke som to nakoniec nejako vysvetlil. Na hodinu som prišiel už dosť neskoro, takže kým som vysvetľoval, čo sa stalo, začala prestávka. Cez prestávku som sa dozvedel od spolužiakov, že ideme vlastne písať písomku zo slovenského jazyka. Slovenský jazyk sme mali hneď ako druhú hodinu. Bol som v strese, pretože som sa vôbec neučil. (Ako by som sa mohol, keď som sa to dozvedel 10 minút pred začatím hodiny?) Tak som nejako napísal písomku a dúfal som, že to je posledné prekvapenie dnešného dňa. Ostatné hodiny mi ubehli nejako rýchlo, až na poslednú telesnú výchovu. Na telesnej výchove sme hrali floorbal. Skončili sme trochu neskôr a ja som sa ponáhľal na obed. Na obede som sa znova zdržal. Pozrel som sa na hodiny v jedálni a uvedomil som si, že je už dosť hodín. Tak som rýchlo dojedol a vybral sa na zástavku. Ako som sa blížil k zástavke a nikoho som tam nevidel, premýšľal som, že už druhýkrát za deň som omeškal autobus. Našťastie mi ďalší išiel o 20 minút. Sadol som si na zástavku a čakal som. Po 20 minútach som zistil, že teraz nemeškám ja, ale autobus.

Po asi 30 minútach konečne prišiel. Kúpil som si lístok a hrdo som si sadol. V duchu som si pomyslel, že konečne idem domov. Po asi pätnástich minútach cesty som vystúpil, poobzeral okolo seba a vybral sa domov. Zástavka je od môjho domu asi iba jednu minútu cesty. Dorazil som domov. Privítal ma štekot našej Daisy. Zavrel som dvere a išiel som do svojej izby. Cestou som si zobral mobil a fľašu s nápojom zo stola. V izbe som odložil veci a ľahol si na posteľ. V duchu som si povedal, že som konečne doma, a ovládol ma pocit víťazstva nad zložitým dňom. No a presne v tú chvíľu som si uvedomil, že môj bicykel ostal v škole!!!

JAKUB SAMOLEJ, 9. A

Sova a páv

Sova to je zviera múdre,
pomáha aj malej vydre.

Sova chodí do školy
a robí si úlohy.

Ale páv si ich nerobí,
v tomto jeho období.

Napadol mu taký plán,
veľký ako aeroplán.

Prehodil svoj test s jej,
„jednotka bude v žiackej mojej,,.

Urobil to teda tak,

uvidel to jeden žiak.
Povedal to učiteľke,
potom jeho priateľke.
Vedela to celá škola,
aj mama páva, Nikola.
Dostal pätku ako hrom,
„nabudúce ma radšej ohrom,,,
Povedala mama prísne,
myslela si, že ju stisne.
A prepáči sa jej,
ale len hľadela do jeho tváre bledej.
Jemu to bolo všetko jedno,
tak tam len stál čudno.

Poučenie: Kto si nevie chleba odkrojiť, nevie si naň ani zarobiť.

Katarína Kurpašová, 6. A

O tvrdohlavých osloch

Pod Čiernym kameňom boli dve horské lúky. Boli krásne, plné kvetov a šťavnatej trávy. Na jednej z nich sa pásol osol, a aj na druhej sa pásol osol. Zrazu si obaja zmysleli, že na tej druhej je tráva určite šťavnatejšia, ako tá, na ktorej sa práve pásli. Chvíľu premýšľali, či sa nemýlia, ale aj napriek tomu sa rozhodli ísť vyskúšať trávu na tú druhú lúku.

Čoskoro zistili, že lúky spája jeden drevený mostík. Čo sa však nestalo, oba osly sa stretli v strede toho mosta. „Uhni mi z cesty!“ zamrmal jeden z nich. „Nie, to ty mi ustúp z cesty!“, zamrmal druhý. Začali sa medzi sebou hádať. „Nie, ja som väčší, ale aj silnejší!“ „Ako to len ty môžeš vedieť?! Ved’ sa uvidí.“ Oba osly sa pripravili k útoku. Po chvíli začali do seba búchať hlavami. „Nemachruj, so mnou ani nepohneš“, vysmieval sa jeden druhému. „To som ešte ani poriadne nezačal“. A rozutekali sa plnou silou do seba. Zrazu sa im šmyklo na late a padli do vody. Obidva osly padli do silného prúdu, ktorý ich skoro utopil.

Našťastie sa obom podarilo dostať k brehu a vyjsť naň. Osly sa tak na ich šťastie zachránili. **Ponaučenie: Múdrejší ustúpi.** Tadeáš Mastiš, 6. A

Kojot a kôň

Kojot bol veľmi hladný a nemal čo jesť. A vtom uvidel na lúke pasúceho sa koňa.

Prišiel k nemu a milo sa mu prihovoril: „Koník môj, som veľmi chorý a potrebujem byliny, ktoré sú na kraji rokliny. Keďže ty si vysoký, skôr doskočíš ako ja.“ Ale koník ihneď tušil, že niečo nie je v poriadku. Tak išli spolu k rokline. Kojot si už predstavoval, ako zje koňa. Pred roklinou bol hojdajúci sa most. Kôň zrazu vraví: „Kojot môj, ja som príliš ťažký na ten most a bojím sa.“ „Neboj sa, koník, most ťa udrží. Pozri sa!“ Kojot stupil na drevený most a drevo pod ním sa prepadlo. Kojot zletel do rokliny. Koník dobre tušil, že ho chcel kojot zjesť. A vyhol sa zlému osudu, ktorý ho čakal.

Ponaučenie: Kto druhému jamu kope, sám do nej spadne. Lea Dančeková, 6. A

SPOMIENKA na bodku 😊

Ked' som bola malá- rada som sa hrala.

Ale aj plakala...

Ked' som raz plakala, mama upratovala-

Brata hlava bolela...

Mama prišla a uspávala ma...

Dala mi papat'- dala mi piť...

Plakat' som neprestávala.

Brata stále bolela hlava.

Zašiel si po fixu- otvoril tú fixu...

Urobil mi bodku na čele.

Plakat' som prestala-

Brat bol šťastný,

Mama bola šťastná,

Všetci boli šťastní-

A ja som spala😊...

Simona Kubeková, 5. A

Čítala mi mama knižku...

Čítala mi mama knižku, ako jedol kocúr myšku.
Keď som zaspal, mal som sny- že som videl až do tmy.
Vtom som sa zobudil, musel som do školy.
Najprv sme sa pekne hrali, kým hodiny nezačali.
Naháňačka, schovka, hneď na to prvouka.
Keď hodina skončila, hra sa opäť začala.

Peter Hromada, 5. A

Náš pes Maxík

Náš pes Maxík malý bol, keď som sa s tetou dohodol.
Prídem si ja psíka vziať, a budem sa oňho starať.
Bol vtedy len malá guľka, a mal oči ako trnka.
Dával som mu mliečko piť, aby mohol veľký byť.
Rástol pekne pomaly, a bol taký úchvatný.
Potom som ho cvičil tak, aby vedel labku dať.
Sadnúť, ľahnúť- to je treba, aby slúchal už aj deda.
To sa náš psík naučil a čo mohol, použil.
Na prechádzku ho vezmem, aj sa s ním rád prebehnem.
Potom jedlo nachystám a spať ho do búdy dám.

Sebastián Praženica, 5. A

Z mnohých našich aktivít vyberáme aspoň malú ilustračnú ukážku, čomu všeličomu sa v škole ešte venujeme😊. Ručné práce? Žiadny problém. Výroba vlastných didaktických pomôcok a 3D- modelov? Bez problémov! Maľovanie do súťaží? To nás baví, to nám ide! Ochrana prírody a pomoc vtáčikom v zimnom období? S radosťou! Hviezdoslavov Kubín ako oslava knižného mesiaca a tiež bodka za naším stručným prehľadom školských aktivít😊.

VESMÍR OČAMI DETÍ
KREATÍVNE DOKRESLENÉ
ČLOVEK A PRÍRODA

Ja a moje okolie

Tretiaci a štvrtáci sa pochlapili a na krúžku Ja a moje okolie vyrobili výživné krmivo pre vtáčiky.

Hviezdoslavov Kubín

Každý dal kus srdca a hlavne odvahy do svojho vystúpenia, vyhrali však len tí najlepšie. Gratulujeme víťazom v jednotlivých kategóriách:

Nelka Drozdíková, Miška Králiková, Jakub Lazor- poézia

Veronika Kutajová, Miška Kutajová, Oliver Gazdarica- próza

Katka Kurpašová a Ela Dechtárová- próza 2. kategória

Diana Veselovská a Martin Kutaj- próza 3. kategória

Ocenený bol tiež prednes **Bruna Harbutu** a **Sofie Beďačovej**.

